

Kázání Růžďka 4.7.2021 **Koho pošlu a kdo nám půjde?** (vstup 624)

Introit: *Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějте žalmy, přemýšlejte o všech jeho dívech, honoste se jeho svatým jménem, at' se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. (Žalm 105, 1-4)*

Píseň 221

Modlitba

Čtení: Skutky 9, 1-28

Píseň 197

Text kázání: Izajáš 6, 1-8

Bratři a sestry,

jak jistě víme, začátek prázdnin je v naší zemi každoročně spojen se dvěma významnými křesťanskými svátky. Zítra, 5. července si připomínáme svátek slovanských misionářů Konstantina a Metoděje, kteří přinesli jasné a srozumitelné evangelium na Velkou Moravu. Den na to, 6. července si pak připomínáme upálení Mistra Jana Husa, který byl za hlásání pravdy evangelia odsouzen samotnou církví.

Tito tři mužové nejsou jenom jmény zapsanými v kalendáři. A nejsou jen ani sochami na různých pomnicích. Tito tři svědkové víry velkou měrou ovlivnili tehdejší svět a v podstatě dodnes mluví. A proč mluví? Protože se ve svých životech setkali s živým Kristem a začali Ho následovat. Zakusili ve svém životě odpuštění svých vin a přijali Kristovo ospravedlnění. A to je natolik ovlivnilo, že si nechtěli nechat tu radostnou zprávu pro sebe. Stali se Božím nástrojem k šíření evangelia záchrany zadarmo pro všechny. Uslyšeli Boží volání a nechali se samotným Bohem poslat tam, kde bylo potřeba. **Koho pošlu a kdo nám půjde?** Tak se ptá Hospodin dnes i nás. Jak na tuto naléhavou prosbu odpovíme? Budeme dělat, že se nás netýká, anebo ji vezmeme vážně a za svou?

Z příkladu těchto svědků můžeme vidět, že když se člověk ochotně dá do Kristových královských služeb, tak na daných místech se mění lidské životy a roste Boží království. Navzdory protivenstvím a pronásledování se otevírají lidská srdce a přibývá životů zachráněných pro věčnost.

Chtěl bych si ale, bratři a sestry, dnes povšimnout jedné důležité věci, která spojuje všechny velké i malé svědky víry. A to je setkání s Bohem, potažmo s Kristem. Setkání, které navždy změnilo směřování mnohých životů. U toho proroka Izajáše jsme četli, že **spatřil Panovníka Hospodina, jak sedí na vysokém a vznosném trůnu a lem Jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové a volali: Svatý, svatý, svatý, Hospodin zástupů. V té chvíli se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem.** Možná si řekneme, že to prorokovo vidění bylo něco úchvatného a úžasného. Jenže Izajáš pociťoval zcela něco jiného: „**Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.**“ Setkat se s živým a svatým Bohem, to není jen tak nějaké setkání, tak jak se setkáváme s druhými lidmi. Před Bohem bychom měli přistupovat s bázni, úctou a v opravdovosti svých srdcí. A v přítomnosti svatého Boha člověk začne pociťovat svou ztracenost, svou malost a také svoji vinu a nečistotu. A v podstatě, **pokud my sami nebudeme hledat Pána Ježíše, pokud nebude otevření naslouchání Božího slova, pak stěží prožijeme svou bídu a svou ztracenost v hříchu. A pokud si to neuvědomíme, jak bychom pak mohli přijmout odpuštění Boží milosti v Kristu Ježíši?** Jak by mohl náš život nabrat zcela jiný směr? Pokud v životě člověka nedojde k zásadnímu obratu ke Kristu, jak může být zachráněn? Jak může být spasen ten, který nežije pod Kristovou milostí a který v ní nevěří? Může snad člověk spoléhat na svou vlastní spravedlnost a na svůj úsudek? Může snad spoléhat na to, že když se bude snažit dělat slušné a zbožné skutky, že to bude na jeho záchranu stačit? Anebo může snad spoléhat na to, že je možné se ze špatných skutků vykoupit penězi? Anebo právě těmi dobrými skutky, aby upokojil své svědomí a svou duši? Cožpak lze smýt vinu a uchlácholit svědomí tím, že najednou začnu sekat latinu? Už prorok Izajáš ve Starém Zákoně ví, že před Bohem je bez Boží milosti a odpuštění zcela ztracen. A tak po svém upřímném a litujícím doznání, že jeho rty jsou nečisté, Hospodin sám se stará o jeho očistění. **Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, dotkl se mých úst a řekl: „Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen.“** Nic nesmyje naši vinu, bratři a sestry, než Kristus sám. Proto je potřeba k Němu přijít, litovat svých vin a přijmout s vírou odpuštění, které pramení s Kristova kříže. Nechejme se tedy obmýt Kristovou krví i dnes.

Pojďme se ale nyní, podívat na příběh jiného muže. Na **Saula**, po obrácení se ke Kristu tedy na Pavla, největšího apoštola pohanů. Právě na jeho příkladu si můžeme ukázat, jak byl zaslepený falešnou cestou. Byl horlivý farizeus připravující se na cestu zákoníka a kariéru rabína. Zároveň i díky svým rodičům byl římský občan. Byl studovaný a chtěl jistě v životě něco dokázat. Jen to nevzal za zcela správný konec. Jeho náboženská víra byla založena na dodržování Zákona, což ale tehdy bylo v Izraeli samozřejmě běžné. A tak i on se snažil být horlivý a prospěšný tehdejší židovské obci. A protože židovská duchovní šlechta odmítala Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, rozhodla se hned v zárodku vymýtit a **zničit církev Kristovou.** A Saul aby prokázal svou snahu a horlivost, tak se ochotně dal do služeb židovských představitelů. A tak byl

v zatýkání křesťanů velmi příčinnivý. Domníval se totiž, že tím slouží Bohu. Ve skutečnosti ale sloužil vlastně své ctižádosti. Na jeho příkladu tak můžeme vidět, že cesta do pekla bývá často dlážděna dobrými úmysly. A že ne všechna nábožná činnost je skutečnou službou živému Bohu. Po té co si Saul vyptal od velekněze doporučující listy pro synagogy v Damašku a po té co se vydal na cestu, aby pozatýkal tamější křesťany, stalo se mu něco, co asi nečekal. Setkal se s živým Kristem. Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“ Ve chvíli, kdy Kristus Saula, později tedy apoštola Pavla, zastavil, nabrala jeho cesta zcela jiný směr. Do Damašku sice za pomoci svých průvodců nakonec došel, avšak místo pronásledovatele křesťanů se z něj nakonec stává pronásledovaný křesťan. Nejprve ale po Kristově zastavení oslepne. Jak symbolické. Slepá cesta vede k zaslepenosti a nakonec k slepotě. Je až paradoxní, bratři a sestry, že až fyzická slepota Saulovi otevřela oči. Často to tak ovšem bývá s námi všemi. **Kolik zaslepenosti i v našich životech způsobilo, že jsme nepoznali pravou podstatu věci? Kolik zaslepenosti nám i dnes brání spatřit Kristovu naději očima víry? A kolikrát nám zahleděnost do sebe sama znemožní konat skutky lásky a víry?** Často tomu je tak, že teprve až utrpíme nějakou újmu, teprve až jsme se svými silami v koncích, teprve tehdy prohlédneme a poddáme se Pánu. Saulovi zde nezbyvá, než poslechnout. Měl veliké plány, jak si na pozatýkaných křesťanech vybuduje svou vysněnou kariéru. A najednou tam klečí slepý a bezmocný. A nakonec vlastně i Kristu poslušný. Pán mu na té cestě říká: **Vstaň, jdi do města, tam se dovíš, co máš dělat.** A on za pomoci ostatních tedy jde. **Po tři dny nic nejedl a nepil.** Ale začal se modlit. A Bůh k němu poslal Ananiáše, který na něj vložil ruce a jeho zrak byl uzdraven. Ananiáš se nejprve velice zdráhal k Saulovi jít, neboť se ho bál, že ho zatkne. Ale Pán mu tehdy řekl: „**Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským.**“ A tak se i stalo.

Bratři a sestry, apoštol Pavel se skutečně stal Božím nástrojem. Založil mnoho sborů v Evropě i Asii. A nebýt jeho služby, kdo ví, jak by bylo křesťanství dnes rozšířeno. Na druhou stranu, kdyby Pavel nebyl ochotný, tak věřím, že by tehdy Bůh pro své záměry našel jiné ochotné. Nicméně ta otázka, **koho pošlu a kdo nám půjde,** je stále aktuální. A Bůh se dnes ptá tebe i mne: „**Koho pošlu a kdo nám půjde?**“ Jsi ochoten se poddat Pánu a říci Mu: „**Hle, zde jsem, pošli mne?**“ Anebo si chceš jít dále svou vlastní cestou? A jaká je ta tvá cesta? Je to cesta pokory a poddanosti se Kristu? Cesta následování Krista? Anebo je to cesta nezávislosti? A jdeš směrem k Bohu, anebo od Něj? A nastal ve tvém životě skutečný zlom ze setkání s živým Kristem? Na Pavlově příkladu si, bratři a sestry, můžeme uvědomit, že jít vlastními cestami je chození do marnosti a zoufání. A tak proč čekat až na nějakou dramatickou chvíli v životě, když se mohu už dnes obrátit k Ježíši Kristu? Anebo proč žít život naplněný vším možným a přitom přesto neprožívat pokojné naplnění duše? Pouze v Kristu totiž může dojít k plnému upokojení tvé duše.

A tak když se na závěr vrátíme ještě ke Konstantinovi a Metodějovi, jistě si je můžeme vzít za dobrý příklad. Oba si mohli žít docela dobrý život zajištěný dobrým zaměstnáním podle sebe. Tito dva sourozenci pocházeli z bohatší a významné rodiny ze Soluně. Díky tomu se jim dostalo dobrého vzdělání a dosáhli i významných postů. A přece je neuspokojilo ani to, že byli dobře zajištěnými kněžími. Ovoce jejich následné služby svědčí o tom, že v jejich životech nastal **opravdový zlom. Změna.** Tak jako u Pavla. **A tou změnou bylo obrácení se k živému Kristu a jeho následování.** Pán jim pak položil mj. na srdce Moravu a oni šli a přinesli našim předkům srozumitelné evangelium ve slovanském jazyce.

Podobně i u Jana Husa přišel v životě zásadní obrat. I jemu se také nabízela slibná kariéra, V tehdejší chudém světě být knězem zajišťovalo docela dobré bydlo. Avšak předtím sedával pod kazatelnu ohnivého kazatele **Milíče z Kroměříže** a Boží slovo jej zasahovalo přímo do srdce. Jeho následný život pak také svědčil o tom, že se setkával s živým Kristem. Že ho upřímně hledal na modlitbách a v rozjímání. Díky tomu poznával pravdu evangelia. A poznával, že kněží nejen podle evangelia nežijí, ale sami upírají Kristovo evangelium zadarmo ostatním lidem. Jan Hus byl Božím nástrojem odhalujícím pravdu. Ačkoliv ho umlčeli dodnes mluví.

Bůh, bratři a sestry, i dnes hledá ochotná srdce, která by se stala jeho nástroji. Když vidíme obrovskou solidaritu a ochotu pomoci lidem ve zničených obcích na Jižní Moravě, tak si člověk řekne, ano, mnozí se stali nástroji lásky a solidarity. A možná i nástrojem Božím. A když si uvědomíme, co tamní lidé prožili, tak je to také určitý obrat v jejich životě. Kéž by ale ještě v mnohých životech nastal ten obrat nejdůležitější. Obrat ke Kristu. **Koho pošlu a kdo nám půjde?** Necháš se Kristem použít? Budeš Ho následovat? To už je na tobě! Amen. Píseň 383 modlitba Večeře Páně (písně 504, 505, 399)

Slovo poslání: Pán říká: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ Mt 9, 37-38

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 648